

Момир Булатовић
НЕМА ПРЕДАЈЕ
НИ БОГОВИМА

M
Vukotić
Media

јун, 2020.

Момир Булатовић

НЕМА ПРЕДАЈЕ
НИ БОГОВИМА

Човек исклесан у камену

Младалачки, студентски жар, када се ојробао као новинар и уредник „Универзитетске ријечи“, у Никшићу, никада није наишао Момира Булатовића. И када је седео у жуљевитим политичким фошљама, водио разне владе и разне партије, жеља за писањем није утихнула. После повлачења (прерано) из друштвено-политичких ковићлаца, који су га уздизали до висина и враћали на почетак, омогућавали му да буде сведок пресудних одлука у периоду од деценије и по, остворила су се многа изворишта из којих је могао да црпи шеме и идеје.

Булатовића, за разлику од оних који су на сличан начин прошли политичко решење, није привлачила једна област, један део живота, омеђен, ојраћен. Напротив, разјрнуо је врло широко поље шема, стишајући се до њихових дубоких корена и разјрћући после лаице не увек слајких плодова. Њему је политика – сираси, економија – занат, социјална политика – интересовање, Црна Гора – животи, Европа – сајушница, Русија и Кина – жеља, Америка – оледно добро...

У овој књизи сабрани су текстови – коментари које је даровити, једанствени, образовани Булатовић писао још во две јуне године – две последње године свој живота – за руску агенцију Сјушњик: од половине августа 2017. до 27. јуна 2019. године. Та последња колумна објављена је три дана пре него што га је срце изневерило у родном селу Раће, три дана после помена прерано ошлом 21-годишњем јединцу Бошкју.

Та шројка, ето, сада ојкрива још један податак: недостају три текста на да број коментара на Сјушњикју буде шачно – што!

Црној Гори, на сџајус Црне Горе, на измену крвне слике државице исјод Ловћена.

Мада изриче да је Ђукановић „човек бриљантне интелекџенције у ђолиџичким ђословима“, иако није савладао ни један сџрани језик, а чак и свој „црнојорски“ изјовара на срјском, Булајовић закључује да се Ђукановић „зајуџио исџоријским и цивилизацијским бесџућем“. Он ђредсџавља „једну од бројних коџија сџандардној америчкој ђроизвода“ и зајо је Црну Гору „сервирао НАТО-у, уз ђоџово никакву ђрајшећу цену“. Американци, догаје, „немају ђроблема са ђолиџичарима џија Ђукановић“.

У „ђроизводњи иџоџизма“, догаје Булајовић, Ђукановић је „ђосџијао велике резулџајше“. Али, у обрачуну са Срјском ђравославном црквом (а ђреџоследњи џексџ у овој књизи је баи ђосвећен џоме), Ђукановић је извео „немоџућ ђоухваји, крајње нечасџан“. Збој џоја ће, измећу осџалој, ући у кајшејорију „ђолиџичких зомџија“, а збој џоја је „њејова ђолиџичка каријера завршена“.

Прејриџе изванредно аналиџичких џексџова наћи ћејше у овој књизи, са неким се и нећејше веровајно слоџиџи, али џо је – Булајовићев свеји. Њејови ђринциџи. Њејова убећења. Доследно и са сџраићу брањена. Без узмицања.

Оно џио их краси, сем зрелој економско – ђолиџичкој ђојледа, јејше необична лакоћа ђисања, бојаја метафорама, звучним кованицама, које гају коменџарима лејршавосџи и заводљивосџи.

Ова књија насџала је ђо идеји и вољи Наге и Нине Булајовић, сујрује и ћерке, ђрерано оџишлој (63. јодине) Момира Булајовића. Њихова жеља била је да се ђојави уочи ђрве јодишњице Момирове смрџи, 30. јуна 2020.

Прихвајио сам изазов из великој ђошџовања ђрема Момиру Булајовићу, часном човеку, храбром, луцидном, даровиџом, образованом, доследном. Дујо смо се знали – баи од оне окџобарске 1988. јодине. Нисмо се увек ђолиџички слајали ђод јолемим сазвежћем ђуним ђолиџичких звезда ђадалица, луџалица, мејшеориџа – али смо се и разумно разумели, ђочесџо дружили и веома ђошџовали.

Зачели смо и разјовор о ђисању књије о Црној Гори, али нас је усуд заусџавио.

Тексџови у књизи осџали су недирнуџи, ауџенџични, као џио су објављени, али су наслови ђонејде мењани, збој ђрафичкој изјледа и ђрироде саме књије.

Захваљујем се ђородици Булајовић на ђоверењу. Надам се да ће и ова узбудљива књија дојринети да се чувају и нејују усјомене на једној необичној, снажној, чесџиџој друја, јосјодина, ђредседника, ђолиџичара – великој Момира Булајовића.

Човека исклесаној у камену. Од камена.

Беојраг 2. јун 2020.

Мањо Вукоџић

Лидери, одморите се од ЕУ

Једну од отужних слика из овдашњег, иначе невеселог јавног живота, представља окупљање лидера нашег „региона“ поводом састанака са неким од званичника ЕУ. Чешће у Бриселу, али понекад и у регионалним престоницама.

Када је у питању скуп представника више земаља, ствари постају још забавније. Важан циљ је заузети позу поред неког од бриселских бирократа, којима се име и функција знају само на овим просторима, јер се иначе третирају као особље трећеразредног значаја. Наравно, то лидерима „региона“ не смета. Њихов говор тијела и истренирани осмјеси показују сталну жељу да буду што ближе скутима тако важних особа.

Слиједи сцена број два. У изјавама за јавност пљуште групе и појединачне похвале за „импресивне“ резултате свих (региона у цјелини), као и сваке државе појединачно.

У трећем чину, који је посебно драматичан, сваки од лидера истиче да је његова држава посебно посвећена испуњавању услова за пријем у ЕУ (неки се чак усуде да јавно питају „Када ће то више да се деси“?). На олтар Европске уније управо су они положили највеће напоре, постигли најбоље резултате и заслужили сваку похвалу.

У посљедњој, четвртој сцени, слиједи оцјењивање. Али, ови школарци за титуле у ЕУ немају право на нумеричку оцјену, из које би се можда нешто могло и закључити. Оцјена је описна. Такву бесмислицу је могуће поднијети само ако се слуша. Али, када се прочита шта остаје као траг иза таквих „историјских“ окупљања, разуман човјек мора да се застиди.

Њих, изгледа, ништа неће зауставити на путу евроинтеграција. Ниједна чињеница, ниједан проблем, ништа што је у вези са логиком и здравим разумом.

ЕУ одавно не зна шта би сама са собом и са својим посвађаним чланицама по све већем (и важнијем) броју питања. Она је, такође, званично објавила да неће бити даљег проширења, посебно не што се налази у стању продуженог шока од „Брегзита“ и паничног страха од најезде „популизма“. Она, као спасоносно рјешење, објављује политику Европе у двије брзине, што је само друго име за признање да јединства унутар ње нема, те да је то фактички крај читавог пројекта. Иза фасаде бриселског јединства и „снажних порука“ (на које више нико не обраћа пажњу) букте сукоби између држава чланица, које Брисел не види, јер не зна шта би са њима урадио.

Бројне ЕУ чланице су економски уништене захваљујући свјетској финансијској кризи и, посебно, конструкционим грешкама њихове јединствене валуте — евра. Поред тога, биле су опљачкане од банака из богатијих чланица и понижене увредама да су настањене нерадницима и неспособњакловићима. Уласком у ЕУ, што је био деценијски сан ондашњих регионалних гарнитуре (у питању је био неки други регион, не овај садашњи) није се остварило ниједно обећање о лагодној и сјајној будућности у коју су људи вјеровали, јер су јој се надали. Сасвим супротно. Многи су доживјели највеће кошмаре.

Португал, Ирска, Италија, Грчка и Шпанија (скраћено назване PIGS – са јасном алузијом на енглески назив за свиње), годинама се налазе у економском ропцу. Словенија, Хрватска, Бугарска, Кипар нису ни у мало бољем стању, али се рјеђе спомињу, будући да су мање значајне. У ствари, боље је када се о свим проблемима ћути, а величају се измишљени успјеси и пресуђује у туђим споровима. Лојалност америчким газдама мора се исказати и по цијену наношења штете самом себи.

Европска унија у цјелини и свака њена чланица посебно, ималошије економске перформансе откад је уведен евро, који је представљен као њен највећи успјех. Свака! Укључујући и Њемачку која управља читавим пројектом. Њена привреда је обољела од финансијализације, а њена највећа банка је пред банкротом.

Истина, ништа од тога се не види јер је криза, као и свих претходних година, отишла на љетњи годишњи одмор. Ове године, он ће трајати дуже. Све док се не обаве избори за њемачки парламент у септембру. Добра идеја и за регион.

Поштовани локални лидери, узмите продужени годишњи одмор од евроинтеграција. Бавите се неким корисним пословима за своје народе и државе. Имате и превише стварних проблема да бисте се замајавали приступањем Европској унији.

10. 8. 2017.